

Wahyu Yesus Kristus - Nomer Kalih

Jeneng-Jeneng Prajanjian

Jeff Pippenger

2023-08-10

Ing artikel-artikel sadurungé aku wis nyakup akèh prakara minangka upaya kanggo ngaturaké sawetara titik acuan dhasar wiwit wiwitan. Saiki aku bakal nyoba luwih fokus marang pokok perkara sing lagi dirembug. Matur nuwun awit saka kasabaran panjenengan.

Wiwit ing wiwitan piyambak, Gusti Allah sampun ngupaya nambahi pangertosan kita bab sinten lan punapa sejatinipun Panjenenganipun punika. Ing pakaryan punika Panjenenganipun migunakaken sawetawis cara supados manungsa saged mangertosi punapa ingkang sampun kaandharaken ngenani Panjenenganipun, lan salah satunggaling cara punika inggih panganggénipun “asma,” kados dene kathahipun asma ingkang kaparingaken dhateng Gusti Allah ing Kitab Suci, lan ugi asma-asma ingkang kaparingaken dhateng para wakil pilihanipun. Panjenenganipun milih para wakil kadurakan lan kabecikan.

Panjenengané ugi sampun migunakaken owah-owahan dispensasional tumrap umat prejanjian pilihanipun kanggo ngagungaké pangertosan bab watakipun sethithik mbaka sethithik lumantar sajarah. Awit saking punika, sajarahing owah-owahan dispensasional prejanjian, kanthi manéka warna cara, ugi nyariosaken bab pangagenging kayektèn watak lan sipatipun.

Manawa kita nyedhaki Wahyu pasal siji minangka pambuka lan kunci tumrap pasal-pasal sabanjure, kita bakal nemokake sawetara kayektèn ing pasal wiwitan kang mengaruhi sateruse isi kitab iki. Salah siji saka kayektèn mau magepokan karo sapa sejatine Gusti Yesus Kristus iku, lan ora mung yèn Panjenengané iku Alfa lan Omega. Manawa ana sawijining kayektèn kang dipratélakaké ana ing pasal siji kitab Wahyu, temtu kayektèn iku minangka kayektèn saiki kang nyoba kanggo generasi pungkasan, yaiku generasi pungkasan kang dadi “bangsa pilihan” kaya kang dipratélakaké déning Pétrus.

Salah satunggaling sipat watakipun Kristus ingkang sampun kita telusuri punika inggih menika bilih Kristus ngidentifikasi wiwitan saking pungkasan. Wanci nalika Kristus netepaken prajanjian kaliyan tiyang kathah salami satunggal minggu punika nglambangaken satunggaling ewah-ewahan dispensasi prajanjian saking Israel harfiah dhateng Israel rohani. Ewah-ewahan dispensasi ingkang dipunidentifikasi wonten ing Kitab Suci, ingkang sedaya sami nedahaken tumuju dhateng tambahing kawruh ngenani watak lan kaananipun Kristus, inggih punika Abram, Ishak, Yakub, Yusuf, Musa, Kristus, William Miller, lan wong satus patang dasa sekawan ewu. Wonten satunggal garis ewah-ewahan dispensasi sanès ingkang dipunletakaken ngungkuli garis punika, ingkang ngidentifikasi pitung dispensasi pasamuwanipun Allah ingkang dipunlambangaken déning pitu pasamuwan wonten ing Wahyu kalih lan tiga, nanging kita dereng badhé ngrembag punika rumiyin. Wonten

ewah-ewahan dispensasi kaliyan Adam lan Hawa ingkang dipunlambangaken déning sadèrèngipun tiba lan sasampunipun tiba, lan mesthi kemawon wonten ewah-ewahan dispensasi saking sadèrèngipun banjir dhateng sasampunipun banjir ing jamanipun Nuh. Sedaya garis punika nyumbang dhateng pepadhang ingkang saweg kita rembag, nanging samenika kita ngarahaken manah dhateng umat pilihan.

Nalika Kristus miwiti panggènan pakaryan pelayanan-Nya ing wiwitaning minggu prejanjian, Panjenengané kabaptis.

Lan sawisé Gusti Yesus kabaptis, Panjenengané sanalika medal saka ing banyu; lan lah, langit kawuka marang Panjenengané, lan Panjenengané mirsa Rohé Allah tumurun kaya manuk dara lan nempuh ing Panjenengané. Lan lah ana swara saka swarga, ngandika: Iki Putraningsun kang kinasih, kang ndadosaké keparenging penggalihingsun. Matius 3:16, 17.

Pangandikan Allah kang kapisan piyambak, nalika Gusti Yesus minggah metu saka ing banyu, mangkono miwiti minggu prajanjian iku, yaiku wara-wara saka Sang Rama, manawa Gusti Yesus iku Putraning Allah. Menawa kita mangertos “aturan panyebutan kapisan,” kasunyatan iku kagungan daya kang banget ageng. Menawa kita boten mangertos, boten mekaten.

Ing wiwitan Allah nitahake langit lan bumi. Lan bumi iku durung kawangun lan isih suwung; sarta pepeteng ana ing lumahing samodra jeru. Lan Rohing Allah nglayang ana ing lumahing banyu. Purwaning Dumadi 1:1, 2.

Kados ing Purwaning Dumadi, ing upacara jebadan punika katandhesaken wonten tigang Pribadi saking Ketuhanan.

Kasunyatan manawa Gusti Yesus iku Putraning Allah, Putraning Dawud, lan Putraning Manungsa tansah nggegirisi para ahli Torèt lan wong-wong Farisi sajroning telung taun setengah candhaké. Gusti Yesus kanthi cara profètis owah saka Yesus dadi Yesus Kristus nalika bapteené. Nalika Gusti Yesus kabaptis, Panjenengané dadi “Kristus,” kang tegesé “Sing Kalisah,” lan iku padha karo tembung “Mesias” ing basa Ibrani. Lan mesthiné, bangsa Ibrani ngarep-arep rawuhé sawijining Mesias lan padha ngerti manawa Panjenengané bakal dadi Putraning Dawud. Nalika Panjenengané “dikalisah” kanggo miwiti telung taun setengah kang paling suci ing sajarah bumi, Panjenengané ndeleng Roh Suci tumurun lan miyarsakaké Rama ngandika.

Iku minangka upacara pengurapan kang banget jero tegesé, ing ngendi pawarta kang diproklamakaké bab Panjenengané lan pakaryanipun yaiku manawa, “Panjenengané iku Putraning Allah”. Kang luwih nggegirisi tumrap wong Yahudi, dudu mung manawa Panjenengané iku Putraning Allah, nanging manawa Panjenengané ngaku, minangka Putraning Allah — Panjenengané satemené iku Allah. Wong Yahudi ora bisa nampa apa kang padha mangertèni minangka pangakuan kang mangkono kuwi, kang dianggep minangka pitenah! Dilema tumrap wong Yahudi iku, ya iku dilemané Abraham—awit

Abraham iku bapaking wong Yahudi, bapaking prajanjian, lan uga pralambanging iman kang katuntut supaya bisa netepi syarat-syarat prajanjian.

Gambaran Abraham ngenani iman kang prelu supaya bisa lumebu ing sesambetan prajanjian karo Allah nuntut supaya imanmu diuji. Pangujine Abraham, kang bakal mbuktekake apa imane iku sejati utawa mung praduga, dipasrahake marang pambuktèn apa dhèwèké bakal ngetutake pangandikaning Allah—senajan katon kaya-kaya mbantah pangandikaning Allah kang sadurungé. Abraham mangertèni manawa kurban manungsa iku rajapati lan manawa iku nggambarake laku nyembah brahala saka bangsa-bangsa penyembah brahala ing antarané wong-wong mau dhèwèké lagi manggon. Para ahli Torèt lan wong-wong Farisi wis mangertèni wiwit saka sajarah prajanjian wiwitané yèn Allah iku mung Allah siji, lan padha uga mangertèni yèn Yésus ngaku dadi Allah kapindho. Wong-wong mau lagi diuji lumantar pangujian pungkasané.

Rungokna, hé Israèl: Pangéran, Allah kita, iku siji Pangéran. Pangandharing Toret 6:4.

Ing sajarah nalika Musa nyathet ayat sadurungé, Allah wus ngandharaké marang Musa yèn Panjenengané wiwit wektu iku bakal kawuningan minangka Yehuwah. Panjenengané ora manèh mung kawuningan minangka Pangéran Allah Kang Mahakwasa, nanging wiwit wektu iku lan salajengipun Panjenengané kudu kawuningan minangka Yehuwah. Ing sajarah kang padha, nalika Panjenengané saya ngluhuraké pangertosan bab watakipun kaya kang kawewarah lumantar asma-asma-Nipun, Panjenengané uga kanthi temen maringi pawartos marang Israèl kuna yèn Allah iku Allah siji. Apa kang kuduné dipun pikir déning wong-wong Yahudi ing jaman Kristus?

Ing tembé, sajroning palayananipun nalika ngancik pucaking Mlebet kanthi Kamulyan menyang Yerusalem, tiyang-tiyang Yahudi sapisan malih kagèt sanget awit Gusti Yesus nglilakaké para putra nywaraaké pamuji tumrap Panjenenganipun.

Lan wong akèh sing lumaku ing ngarep lan sing ndhèrèk ing buri padha sesambat, ngucap: Hosana kanggo Putrané Dawud: Rahayu Panjenengané sing rawuh ing asmané Gusti; Hosana ing papan kang Mahaluhur. Matius 21:9.

Lirik tembang sing ndadèkaké wong-wong Farisi nesu banget iku yaiku pérangan sing netepaké Yésus minangka Putrané Dawud lan uga netepaké manawa Putrané Dawud iku asmane Sang Pangéran. Ing wiwitan paladosanipun, mlebet kanthi kamenangan lan mesthi waé salib, pasulayan iku nyakup uga geger bab asmane Yésus.

Para imam kepala wong Yahudi banjur padha matur marang Pilatus, “Aja nulis, ‘Ratuwane wong Yahudi’; nanging manawa Panjenengane ngandika, ‘Aku iki Ratuning wong Yahudi.’” Yokanan 19:21.

Mesthi wae, dhasaré Pilatus mesthiné bener manawa ngowahi tulisan iku dadi mangkéné: “Aku iki, Ratuné wong Yahudi,” awit “Aku Iki” iku asmane kang bola-bali diwedharaké déning Gusti Yésus bab sarirané piyambak. Mesthi wae, nerapaké logika kang cacad kaya mangkono kanggo ngowahi Sabdané Allah, mliginé nalika iku ana ing carita bab salib, iku

sawijining prakara kang mesthiné ora bakal ditindakaké déning manungsa, apa iya? Gusti Yésus iku “Ratuné wong Yahudi,” nanging Panjenengané uga “Aku Iki,” mulané ukara “Aku iki, Ratuné wong Yahudi” iku ing sawatara pangertèn pancèn trep, nanging iku dudu pokoké.

Wiwit saka wiwitan, lumantar pérangan tengah, nganti tekan pungkasané telung setengah taun iku, asmanipun dados pokok gejer. Kathah prakawis ingkang kedah dipunmangertosi ngenani runtuting asma prajanjian, nanging ing ngriki kula badhé nedahaken bilih wonten sawijining gonjang-ganjing ing pungkasaning Israèl kuna, ing pasamuwan Yahudi, ingkang gegayutan kaliyan asmanipun Kristus. Minangka Putrané Dawud, Panjenenganipun gadhah bukti-bukti sah kanggé dados Mesias; minangka Putraning Allah, (ing pangertosan bilih Panjenenganipun ugi Allah piyambak) lan minangka Putraning Manungsa, Gusti Yésus maringi sawijining pacoban ingkang ageng dhateng bangsa pilihan. Kadospundi tiyang punika saged ngakeni bilih Panjenenganipun punika Allah lan ugi Putraning Allah, déné Musa ing wiwitaning sajarah prajanjianipun sampun cetha sanget ngandharaken bilih Allah punika Allah ingkang tunggal?

Nanging iku pancen dadi tujuané Sang Kristus lumampah ana ing antarané manungsa. Gusti Allah ana ing Panjenengané, ngrujukaké manungsa marang sarirané Gusti piyambak, lan Panjenengané nindakaké mangkono kanthi marengaké manungsa ndeleng Gusti Yésus, kang kanthi cetha lan langsung mulang manawa manawa kowé wus weruh Panjenengané—kowé wus weruh Sang Rama. Sajarah iki nggambaraké pungkasané Israèl harfiah minangka umat pilihané Gusti Allah, lan ing wiwitan ana pasulayan kang cetha katandhani bab sapa lan apa Gusti Allah iku.

Sang Pringon ngandika, “Sinten Pangeran iku, nganti aku kudu mituhu marang swarané supaya nglilani Israel lunga? Aku ora wanuh marang Pangeran, lan aku uga ora bakal nglilani Israel lunga.” Exodus 5:2.

Firaun ngandharaké ora mung pralambang pambangkangan atheistis marang pangenalalan bab Gusti Allah, nanging uga ngandharaké pangerten bangsa Mesir ngenani Allahé Abraham. Lan kaping pirang-pirang Pangéran wis ngandika yèn pakaryan-pakaryan kaélokané ana ing Mesir iku supaya manungsa padha wanuh sapa Panjenengané. Sajarah wiwitané Israel literal minangka umat pilihané Allah iku dados pralambang tumrap wekasan.

Ing kaloro sajarah kasebut ana kakurangan pangerten bab sapa lan punapa Gusti Allah iku, kang gegandhengan karo manéka asma Panjenengané, nanging kang luwih wigati tumrap pamatrap kita yaiku yèn sajarah Kristus ing wekasané Israèl minangka umat pilihan, nedahaké yèn salah siji alesan utama bangsa Yahudi kesandhung nalika nampani Mésiasé yaiku amarga padha mangertèni yèn Sabdané Gusti Allah ing wiwitaning sajarah prajanjiané wis netepaké yèn Panjenengané iku Gusti Allah kang esa. Pancen sawijining bebendhu pamikiran!

Sawisé iku, wong-wong mau ora wani manèh takon pitakon apa waé marang Panjenengané. Lan Panjenengané ngandika marang wong-wong mau, “Kepriyé wong-wong mau bisa kandha yèn Sang Kristus iku Putrané Dawud? Déné Dawud dhéwé ngandika ana ing kitab Masmur, ‘Pangéran ngandika marang Gustiku: Lungguha ana ing tengen-Ku, nganti Aku ndadèkaké mungsuh-mungsuhmu dadi ancik-anciking sikilmu.’ Mulané Dawud nyebut Panjenengané Gusti, kepriyé ta Panjenengané iku banjur dadi Putrané?” Lukas 20:40–44.

Iki minangka wektu pungkasan kanggo pitakon lan wangsulan tumrap wong-wong Yahudi, amarga sawisé sesrawungan iku, “they durst not ask Him any question at all.” Panjenengané nembe mangsuli pitakon pungkasan saka palayanan-Nya marang omah sing kesasar (lan ing narasi kenabian tansah ana omah sing kesasar), banjur Panjenengané ngangkat prakara asmane minangka “Putrané Dawud,” lan mulané minangka Sang Mesias. Sajeroning telung setengah taun iku kabèh pasulayan nyakup manéka asmane, kang makili watak lan hakekaté. Asmané dipratelakaké ing wiwitan, nalika baptisané, banjur manèh ing sesrawungan pungkasané karo omah sing kesasar nalika lumebuné kanthi kamenangan lan ing kayu salib, ana uga ing pethikan-pethikan liya ing Injil.

Para wong Farisi padha nglumpuk cedhak ana ing saubengé Gusti Yesus nalika Panjenengané mangsuli pitakoné ahli Torèt iku. Banjur Panjenengané noleh marang wong-wong mau lan ngaturaké pitakon marang wong-wong mau: “Apa panemunumu bab Kristus? Panjenengané iku Putrané sapa?” Pitakon iki kagungan ancas kanggo nyoba kapitadosan wong-wong mau ngenani Sang Mésias,—kanggo nduduhaké apa wong-wong mau nganggep Panjenengané mung minangka manungsa baé utawa minangka Putraning Allah. Swara akèh bebarengan mangsuli, “Putrané Dawud.” Iki minangka sesebutan kang wus diparingaké déning pameca marang Sang Mésias. Nalika Gusti Yesus nglairaké kaallahané lumantar mukjijat-mukjijat-Nya kang agung, nalika Panjenengané nambani wong lara lan nangèkaké wong mati, rakyat padha takon ing antarané dhéwé, “Apa dudu Iki Putrané Dawud?” Wong wadon Siro-Finisia, Bartimeus kang wuta, lan akèh wong liyané padha sesambat nyuwun pitulungan marang Panjenengané, “Kawula mugi Paduka welasi, dhuh Gusti, Paduka Putrané Dawud.” Matius 15:22. Nalika mlebet nunggang menyang Yérusalèm, Panjenengané wis disambut kanthi sesorak kabungahan, “Hosana tumrap Putrané Dawud: Rahayu Panjenengané kang rawuh kanthi asmane Gusti.” Matius 21:9. Lan bocah-bocah cilik ing Pedaleman Allah ing dina iku padha nggemakaké panyebut kabungahan iku. Nanging akèh wong kang nyebut Gusti Yesus Putrané Dawud ora ngakoni kaallahané. Wong-wong mau ora mangerti yèn Putrané Dawud iku uga Putraning Allah.

Kanggapi pawarta manawa Kristus iku Putrané Dawud, Gusti Yésus ngandika, “Mulané kapriyé Dawud ing Roh [Roh Inspirasi saka Gusti Allah] nyebut Panjenengané Gusti, karo ngandika, Pangéran ngandika marang Gustiku, Lungguha Paduka ana ing tengen-Ku, nganti mungsuh-mungsuh-Mu Dakdadèkaké ancik-anciking sampéyan-Mu? Menawa mangkono Dawud nyebut Panjenengané Gusti, kapriyé Panjenengané iku putrané?” “Lan ora ana wong siji waé kang bisa mangsuli Panjenengané sakecap; uga wiwit dina iku ora ana wong kang wani takon marang Panjenengané manèh.” The Desire

of Ages, 609.

Pamule minangka Mesias lan sesambungan pungkasanipun kaliyan tiyang-tiyang ingkang Panjenenganipun rawuhi badhé dipunwilujengaken punika ngenani kadadosan keallahanipun, pralambang saking asmanipun, lan mesthi kemawon angger-angger sebutan kapisan. Gusti Yesus mungkasi pakaryanipun ingkang langsung tumrap tiyang Yahudi kanthi migunakaken sajarah Daud ingkang harfiah kanggé mulang bab Daud rohaniah. Kenging punapa Daud badhé ngendika bab nalika Pangéran ngandika dhateng Pangéran supados lenggah ing dhampar bebarengan kaliyan Panjenenganipun? Awit Prabu Daud ing wiwitan nggambaraken Prabu Daud rohaniah ing wekasan. Satunggaling margi piyambak kanggé mangertosi kanthi leres pangandika pungkasanipun Gusti Yesus dhateng brayat ingkang kesasar punika inggih namung kanthi saged nerapaken angger-angger sebutan kapisan, ingkang boten saged dipunlampahi menawi panjenengan boten mangertos angger-angger punika.

Pratelan pungkasan Panjenengané marang brayat sing kesasar mbutuhaké pangertosan bab paugeran sepisanan dipunsebat supaya saged kapahami. Gusti Yesus migunakaké Dawud lan Putrané Dawud kanggo ngaturaké kayektèn marang brayat sing kesasar lumantar pratelan pungkasan Panjenengané. Sawisé kabèh, wong-wong mau pancèn wis dadi brayaté Dawud. Mulané Gusti Yesus njupuk rama (Dawud) lan ngowahi iku marang Putrané Dawud, lan Panjenengané uga njupuk putra (saking Dawud) lan ngowahi dhèwèké marang ramané (Dawud). Panjenengané ngowahi Sang Rama marang anak, kados déné pesen Élia dipunpralambangakén badhé nindakaké ing “dinten-dinten pungkasan.” Iku mau pesen pungkasan Panjenengané marang Israèl kuna kang sajatiné harfiah, lan iku sawijining pesen Élia, awit dhedhasar paugeran sepisanan dipunsebat. Mulané, paugeran sepisanan dipunsebat uga negesaké pesené Gusti Yesus minangka pesen Élia, adhedhasar paugeran iku dhéwé. Paugeran sepisanan dipunsebat nuntut yèn manawa pesen Élia saka Yohanes Pambaptis iku kang kapisan saka pesen pepéling pungkasan marang brayat Israèl sing kesasar, mula pesen pungkasan sing kaparingaké marang wong-wong mau uga mesthi dadi pesen Élia. Lan pancèn mekaten...

Sawisé kabèh iki kaandharaké, saiki aku arep narik sawijining pokok saka sakabèhé iku sing dhedhasar paugeran panyebatan kawitan—Alfa lan Omega. Ana sawijining pasulayan ngenani pangerten sapa lan apa Gusti Allah iku ing wiwitaning Israèl kuna, kang dadi pralambang saka pasulayan sing padha ing wekasaning Israèl kuna. Ing wekasaning Israèl kuna, pakaryané Kristus kalebu mulang marang brayat Israèl sing kasasar bab sapa lan apa Gusti Allah iku. Ing sajarahing wekasan ana sawijining panulakan marang Kristus sing dhedhasar marang sawijining kayektèn asal kang wis katetepaké ing wiwitan. Israèl rohani jaman modern bakal nduwèni sipat-sipat kenabian sing padha ana ing sajarahé.

Ing wiwitan Adventisme, para sejarawan ngandharake marang kita manawa kaum Millerit utamane dumadi saka rong denominasi Kristen, yaiku Methodist lan Christian Connection. Kapercayan pokok Methodisme adhedhasar urip miturut tata laku Kristen kang bener. Wong-wong mau nduwèni “metode” iku. Kapercayan pokok Christian Connection bisa

diringkes minangka panolakan marang doktrin Katulik bab Tritunggal.

Miturut tekaning panalitiku, sakbenere meh kabèh pimpinan golongan Millerit ngugemi doktrin saka Christian Connection mau. Ana akèh cabang saka Seventh-day Adventist Reform Movement (SDARM) sing isih tetep ngugemi lan nyebarake pangerten asli wong Millerit ngenani “anti-trinitarianisme.” Sawijining pepalangan (lan sumber pasulayan ing jaman saiki) tumrap wong-wong sing isih njaga pangerten para pionir iku, lan bakal tansah dadi pepalangan, yaiku kepriyé anggone nanggapi akèh lan warna-warna pethikan ing ngendi Sister White kanthi langsung nentang posisi doktrinal sing padha ugemi lan padha sebaraké?

“Aku diprentah supaya ngandika, Pangrasa-pangrasane wong-wong sing nggolèki gagasan-gagasan ilmiah sing luwih majeng iku ora kena dipracaya. Ana gegambaran-gegambaran kaya ing ngisor iki kang digawe: ‘Sang Rama iku kaya pepadhang kang ora katon; Sang Putra iku kaya pepadhang kang kawujud; Sang Roh iku pepadhang kang kapratelakaké sumebar.’ ‘Sang Rama iku kaya embun, uap kang ora katon; Sang Putra iku kaya embun kang kakempal dadi wujud kang endah; Sang Roh iku kaya embun kang tumiba ing papaning urip.’ Gegambaran liyane: ‘Sang Rama iku kaya uap kang ora katon; Sang Putra iku kaya méga timbal; Sang Roh iku udan kang tumiba lan makarya kanthi daya nyegeraké.’”

“Kabeh panggambaran spiritualistis iki satemene mung katanan. Kabeh iku ora sampurna, lan ora bener. Kabeh iku ngringkihaké lan nyuda Kaluhuran kang ora ana pepadhaning wujud kadonyan kang bisa kabandhingaké karo Panjenengané. Gusti Allah ora bisa kabandhingaké karo samubarang kang wus kagawé déning asta-Né. Kabeh iku mung prakara-prakara kadonyan, kang nandhang paukumaning ipat-ipat Gusti Allah marga saka dosa manungsa. Sang Rama ora bisa dipratélakaké lumantar samubaranging bumi. Sang Rama iku kabèh kasampurnaning Kaallahan kanthi raga, lan ora katingal déning pandelenging wong fana.

“Putra iku sakabehing kasampurnaning Kaallahan kang kawehyakaké. Sabdaning Allah mratélakaké Panjenengané dadi ‘wujud cetha saka pribadiné Panjenengané.’ ‘Amarga Allah banget anggoné ngasihi jagad iki, nganti masrahaké Putra ontang-antingé, supaya saben wong kang pracaya marang Panjenengané ora nemu karusakan, nanging nduwèni urip langgeng.’ Ing kéné kapriboné Sang Rama kawehyakaké.

“Panglipur sing diprasetyakaké déning Kristus bakal dikirim sawisé Panjenengané minggah menyang swarga, iku yaiku Roh ing sakabehing kasampurnaning Kaallahan, kang mratelakaké daya sih-rahmat ilahi marang kabèh wong sing nampani lan pracaya marang Kristus minangka Juru Slamet pribadi. Ana telung pribadi kang gesang saka tritunggal swarga; ana ing asmane telung kakuwatan agung iki—Rama, Putra, lan Roh Suci—wong-wong sing nampani Kristus lumantar iman kang urip dibaptis, lan kakuwatan-kakuwatan iki bakal bebarengan makarya karo para kawula swarga kang manut ana ing upayané supaya nglampahi urip anyar ana ing Kristus.” Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

Pethikan punika ngenali “pangraosipun tiyang-tiyang ingkang” netepaken Rama, Sang Putra, lan Sang Roh kanthi “prekawis-prekawis ing bumi.” Lajeng piyambakipun ngandika, “Sang Rama boten saged dipun-gambaraken kanthi prekawis-prekawis ing bumi.” Gatekna kalih prakawis ingkang dipunandharaken déning piyambakipun, sanadyan satunggalipun kados-kados ngemu pratentangan. Piyambakipun saèstu lagi ngenali satunggaling katerangan palsu bab Keallahan ingkang ngenali wonten tigang allah, manawi kersa ngendika mekaten. Punika satunggaling katerangan palsu bab Keallahan, nanging piyambakipun boten maringi komentar bab kasunyatan bilih teges palsu bab Keallahan punika ugi lepat amargi cacahing allah ing Keallahan punika klentu.

Uga gatèkna yèn panjenengané ngandika bilih prekara-prekara saka bumi ora bisa dipigunakaké kanggo njlèntrèhaké Sang Rama. Ing tembung punika piyambak, panjenengané dhéwé sajatiné lagi migunakaké prekara-prekara saka bumi. Manungsa iku kang nduwèni anak lan ibu lan bapa lan bibi lan sepupu. Lan Gusti Yésus ngandikakaké dhateng kita bilih ing swarga, ing bumi anyar ingkang sampun kaanyaraken, ora bakal ana malih palakraman, awit kita bakal kados para malaékat. Para malaékat ora ana kang lanang lan wadon. Tembung-tembung ingkang dipigunakaké déning manungsa kanggo netepaké sesambetanipun satunggal kaliyan satunggalipun wis dipigunakaké déning Allah kanggo mulang kita bab sipat lan watakipun, nanging malah “prekara-prekara saka bumi” ingkang sampun dipigunakaké déning inspirasi kanggo mulang manungsa bab watak lan sipatipun Allah punika ugi taksih boten sampurna.

Kita sampun dipunparingi pawartos bilih, “Ana telung pribadi gesang saking tri tunggal swarga” ... “Sang Rama, Sang Putra, lan Sang Roh Suci.” Iku satunggaling nistha menawi raos-roso spiritualis kadonyan dipunsandhangaken dhateng telung pribadi punika, nanging boten nistha menawi “asma saking telung kakiyatan ageng punika” dipunsandhangaken dhateng teges Alkitab ngenani Kaallahan.

Sang nabi wadon ngandika bilih “asmane” telung kakuwasan ageng kang nyusun Ketuhanan iku yaiku Sang Rama, Sang Putra, lan Roh Suci. Kados dene saben bebener Kitab Suci, manawa dipunsawijèkaké baris demi baris, paseksen ingkang pepak kedah kapérang saking saben pratandha dalam ingkang sampun kaparingakén. Paseksenipun para nabi kedah dipunsarengaken. Daniel maringi asma Palmoni dhateng Kristus (ing antawisipun asma-asma sanèsipun, nanging punika namung tuladha). Yokanan nyebat Panjenenganipun Alfa lan Omega, lan Musa nyebat Panjenenganipun Yéhuwah. Miturut Ellen White, asmane yaiku Sang Rama, Sang Putra, lan Roh Suci.

“Iblis tansah nyurung mlebu prakara-prakara palsu—supaya wong kasasaraké adoh saka kayektèn. Pangapusan pungkasan saka Iblis bakal dadi ndadèkaké paseksèné Rohing Allah ora ana gunané. ‘Ing ngendi ora ana wahyu, bangsa iku binasà’ (Wulang Bebasan 29:18). Iblis bakal nyambut gawé kanthi licik, nganggo manéka cara lan lumantar manéka piranti, kanggo ngoncang kapercayané umat sésané Allah marang paseksèn kang sejati.”

“Bakal ana rasa sengit kang diobongake marang Paseksen-paseksen sing asipat satanis. Pakaryaning Iblis bakal ngrongrong iman pasamuwan-pasamuwan marang paseksen-paseksen iku, awit marga saka iki: Iblis ora bisa nduwèni dalan kang saresmi lan sajelas mangkono kanggo nglebokaké pangapusan-pangapusane lan ngiket jiwa-jiwa ana ing kasasarané, manawa pepéling lan pameca lan pitutur saka Rohing Allah ditindakaké.” Selected Messages, buku 1, 48.

Saperangan cathetan cekak saka pethikan iki. Yokanan wis dibuwang menyang Patmos marga saka Sabdaning Allah lan paseksèn bab Gusti Yesus. Ana loro golongan pamirsa kang dadi sasaran kanggo piwulang malaekat katelu: wong-wong kang ana ing sanjabane Adventisme lan wong-wong kang ana ing sajroning Adventisme. Yokanan nggambarake sawijining Adventis kang ora mung dianiaya déning jagad marga saka kasetyane marang Kitab Suci, nanging uga dianiaya marga saka kasetyane marang tulisan-tulisan Roh Ramalan. Panganiaya kang diarahake marang Roh Ramalan iku asalé saka njero, dudu saka njaba.

Ing wiwitaning Israèl kuna, sawisé patang atus taun ana ing Mesir, wong-wong sing mesthiné dadi umat pepanjèn pilihan wus ora netepi dina Sabat manèh. Wong-wong mau ora wanuh marang watak lan hakekaté Kristus. Wong-wong mau ngugemi pangerten-pangerten kang kliru bab Allah, kang wus ditanduraké ana ing batiné nalika isih ana ing panangaran. Sapuluh wewelak; pangluwaran liwat Segara Abang; manna saka swarga; pasucèn lan sakèhé piranti ing njeroné; upacara-upacara suci; plataran, papan suci, lan Papan Mahasuci; angger-anggering Allah; Watu Karang kang ndhèrèkaké wong-wong mau; banyu kang metu saka Watu Karang kang ndhèrèkaké wong-wong mau, malah ula ing cagak uga, kabèh iku dimaksudaké kanggo nambah kawruh bab Allah ana ing umat pilihané. Iku sawijining pendhidhikan kang lumaku alon-alon miturut tataran. Pendhidhikan kang maju miturut tataran iku nerus nganti para ahli Torèt “ora wani takon marang Panjenengané manèh,” lan Panjenengané banjur netepaké prakara pungkasan dhéwé sing bakal dadi rembug kabuka karo Panjenengané, lan prakara iku ana gandhèngané karo asmane Dawud lan sapa sarta apa Kristus iku.

Ing wiwitané Israèl kasukman modhèren, sawisé 1260 taun ana ing Babul kasukman, wong-wong sing kuduné dadi umat prajanjian pilihan wis ora netepi dina Sabat manèh. Wong-wong mau ora mangertèni watak utawa hakekaté Kristus. Wong-wong mau ngugemi pangerten-pangerten kang klèru bab Gusti Allah, kang wis ditanemaké déning wong-wong mau nalika ana ing pangawulan. Sajarah Adventisme, kanthi kabèh pratandha-pratandhané, pamurtadané, komprominé, lan pasulayan-pasulayané ing njero, tumeka ing sawijining tataran ing taun-taun 1880-an nalika *The Desire of Ages* diterbitaké. Kaabadi ing buku iku, ing kaca 671, ana sawijining pangerten bab Keallahan kang wis ngrembaka ngluwihi adoh pangerten kang asalé saka abad kaping wolulas.

Israel kuna ngalami sawijining pasulayan ing pungkasaning sajarahé, kang kadadèkaké déning pangerten kang winates bab Ketuhanan, kang dhedhasarake marang sawijining pangerten saka wiwitaning sajarahé. Paseksèné Gusti Yesus ngandika manawa, apa Rama,

Sang Putra, utawa Roh Suci, kabèh iku “kasampurnaning Ketuhanan kanthi badan” (Kolose 2:9). Paseksèn Kitab Suci ngandika, “Rungokna, he Israel: Pangeran Allah kita iku siji Pangeran” (Pangentasaning Toret 6:4).

Israel modern nyekel manéka warna pamanggih bab Ketuhanan, lan mung siji waé kang bener. Ing pungkasaning Israel modern, Allah bakal ngrampungaké pakaryan panyingkapan watak-Né, yaiku kanthi nindakaké mangkono sajroning wektu kasempatan isih lumaku. Mangkono iku kang Panjenengané tindakaké tumrap wong Yahudi, lan Panjenengané ora naté owah. Mesthi yèn kita bakal terus tuwuh ing pangerten kita bab sipat lan wataking Allah sajroning kalanggengan kabèh, nanging wis ana sawijining garis profètis kang sengaja katetepaké saka kayektèn, kang nduduhaké upaya Allah kanggo ndhidhik umat-Né bab Sarirané, lan sajarah iku minangka pérangan saka piwulang kang saiki dipéngini déning Panjenengané kanggo diwulangaké; lan katrangan kang kapanggih ing pangandika profètis ngenani prosès pendhidhikan iku nandhani sawijining pungkasaning rembugan kang cocog karo panutupaning wektu kasempatan.

“Kristus iku Putra Allah sing wis ana sadurunge samubarang ana, lan ana saka dhiri-Né piyambak.... Nalika ngandika bab kaanan-Né sadurunge samubarang ana, Kristus nggawa pikiran bali nyabrang mangsa-mangsa tanpa wiwitan. Panjenengané mesthekaké marang kita yèn ora tau ana sawijining wektu nalika Panjenengané ora ana ing sesrawungan sing raket karo Allah sing langgeng. Panjenengané, kang swarané nalika iku lagi dirungokaké déning wong-wong Yahudi, wus bebarengan karo Allah kaya sawijiné kang digedhèkaké bebarengan karo Panjenengané.” Signs of the Times, August 29, 1900.

“Panjenenganipun sami kaliyan Allah, tanpa wates lan Mahakuwaos.... Panjenenganipun punika Sang Putra langgeng, ingkang wonten awit saking piyambakipun piyambak.”

“Sanadyan Sabdaning Allah ngandika bab kamanungsané Kristus nalika Panjenengané ana ing bumi iki, Sabda iku uga ngandika kanthi tegas bab pra-anané Panjenengané. Sabda iku wus ana minangka Pribadi ilahi, yaiku minangka Putraning Allah kang langgeng, ing sajroning manunggal lan kasatunggalan karo Sang Rama. Wiwit ing kalanggengan Panjenengané iku dadi Pangantaraing prejanjian, yaiku Panjenengané kang ana ing Panjenengané iku sakehing bangsa ing bumi, becik wong Yahudi utawa dudu Yahudi, manawa padha nampani Panjenengané, bakal kaparingan berkah. ‘Sabda iku ana bebarengan karo Allah, lan Sabda iku Allah.’ Sadurungé manungsa utawa para malaekat katitahaké, Sabda iku wus ana bebarengan karo Allah, lan iku Allah.” Review and Herald, April 5, 1906.

Ing pethikan iku, dheweke ngutip saka tembung-tembung pisananipun Yohanes.

Ing wiwitan wus ana Sang Sabda, lan Sang Sabda iku ana bebarengan karo Gusti Allah, lan Sang Sabda iku Gusti Allah. Panjenengane iku wiwit wiwitan ana bebarengan karo Gusti Allah. Samubarang kabèh katitahaké déning Panjenengane; lan tanpa Panjenengane ora ana sawijining barang siji waé kang katitahaké. Yokanan 1:1–3.

Ing wiwitan ana paling ora loro Allah, amarga Yohanes mung ngandika, “Sang Sabda iku Allah lan ana bebarengan karo Allah.” Ing ayat kapisan Kitab Purwaning Dumadi tembung Ibrani “Elohim” diterjemahaké dadi Allah. Asring ing pangandikané Allah “Elohim” dipasang ana ing sawijining susunan gramatikal kanggo nandhani Allah tunggal, nanging sanadyan mangkono tembung iku tetep jamak. Yohanes nyingkiraké pamrayoga yèn “Elohim” ing ayat iku nuduhaké Allah tunggal lumantar paseksèné kang kapindho tumrap bab iku. Paseksèné netepaké anané paling ora loro Allah.

Sing luwih nguwatiraké tumrap para anti-Trinitaris sing ngakoni njunjung Roh Ramalan yaiku yèn ing wiwitan “Rohing Allah nglayang ing sadhuwuring lumahing banyu.” Apa “Roh” sing nglayang ing sadhuwuring banyu iku Sang Rama utawa Sang Putra, utawa apa Panjenengané iku pribadi katelu saka trio swarga kaya dene dipunsebat déning Sister White? Telung ayat kawitan ing Injil Yohanes diterusaké kanthi tembung-tembung iki.

Ana ing Panjenengané urip; lan urip iku pepadhangé manungsa. Lan pepadhang iku sumunar ana ing pepeteng; nanging pepeteng ora nyandhak marang iku. Yokanan 1:4, 5.

Rujukan tumrap pepadhang lan pepeteng iku salaras kanthi sampurna karo wiwitaning Purwaning Dumadi kang ngandika.

Lan Gusti Allah ngandika, “Muga ana pepadhang”; banjur ana pepadhang. Lan Gusti Allah mirsani pepadhang iku, yen pepadhang iku becik; lan Gusti Allah misahake pepadhang saka pepeteng. Purwaning Dumadi 1:3, 4.

Kita bakal enggal bali marang loro perangan sing sejajar iki bab pepadhang, kang dadi pokok rembug ing carita titah kang katutur sawisé pitepangan bab Ketuhanan. Ing wiwitan, kayektènan kapisan kang dirembug yaiku susunan utawa hakekating Ketuhanan. Nanging perangan iku ora mandheg nganti bab loro ayat telu, ing kono kita nemu manawa telung tembung pungkasan ing titah mau diwiwiti nganggo telung aksara Ibrani kang bebarengan mbentuk tembung kang diterjemahaké dadi “kayektènan.”

Pangandikan wiwitan bab cariyosing titah nglairaké pangenalalan bab Ketuhanan, banjur negesaké daya nitahaké saka pangandikaning Panjenengané, lan sawisé iku nutup pérangan mau kanthi tandha tangan ilahi kang makili kayektèn, pekabarané malaékat kaping telu, lan asmaning Allah kaya kang kawewujudaké déning Alfa lan Omega.

Lan ing dina kapitu Gusti Allah ngrampungake pakaryanipun kang wus Panjenengané tindakake; lan Panjenengané ngaso ing dina kapitu saking sakehing pakaryanipun kang wus Panjenengané tindakake. Lan Gusti Allah mberkahi dina kapitu, sarta nyucekake iku; amarga ing kono Panjenengané wus ngaso saking sakehing pakaryanipun kang dipun-ciptakakaké lan dipun-gawé déning Gusti Allah. Purwaning Dumadi 2:2, 3.

Pungkasaning bebener-bebener kapisan sing diwulangaké ana ing Sabdaning Allah iku dadi klimaksing pérangan mau. Pérangan iku dipungkasi nganggo telung tembung, yaiku “Allah,” “nitahaké,” lan “nggawé,” mula negesaké wiwitaning pérangan mau, nanging padha wigatiné uga negesaké Sabat dina kapitu. Sabat, mesthi waé, iku pralambang tumitah lan

pratandha ing antarané Allah lan umaté pilihan. “Bebener” kaawakaké ing telung aksara sing miwiti saben telung tembung pungkasan bab tumitah mau. Paseksèn iku negesaké sepira wigati lan pentinging bebener bab Sabat, nanging sing padha jeroné uga yèn telung aksara mau uga makili telung undhak-undhakaning pesen malaékat kapisan, kapindho, lan katelu. Mulané, ana ing pérangan kang pisanan dhéwé saka Alkitab, Sabat minangka pratandha kakuwasan tumitahing Allah uga kawedhar minangka prakara ujian ing pungkasaning jaman. Kitab pungkasan ana ing Alkitab maringi paseksèn katelu kanggo ndhèrèk paseksèné Yokanan ana ing Injilé.

Yokanan marang pasamuwan pitu kang ana ing Asia: Sih-rahmat lan katentreman mugè kaparingaken marang kowe, saking Panjenengane kang ana, lan kang wus ana, lan kang bakal rawuh; lan saking Roh pitu kang ana ing ngarsaning dhamparipun; Uga saking Gusti Yesus Kristus, kang dadi seksi kang setya, lan pambajeng lair saka antarane wong mati, lan Pangéraning para ratu ing bumi. Kagem Panjenengane kang sampun ngasihi kita, lan sampun ngesiki kita saka dosa-dosa kita lumantar rahipun piyambak, Lan kang sampun ndadosaken kita para ratu lan para imam kagem Allah lan Rama-Nipun; kagem Panjenengane kamulyan lan pangawasa langgeng ing salawas-lawase. Amin. Lah, Panjenengane rawuh kalawan méga; lan saben mripat bakal mirsa Panjenengane, mengkonu uga wong-wong kang wus nusuk Panjenengane: lan sakehing taler ing bumi bakal padha nangisi marga saka Panjenengane. Mekaten punika, Amin. Ingsun iki Alfa lan Omega, wiwitan lan wekasan, mangkono pangandikaning Gusti Allah, kang ana, lan kang wus ana, lan kang bakal rawuh, Ingkang Mahakwasa.

Aku, Yohanes, kang uga dadi sadulurmu, lan mitramu sajroning kasangsaran, lan sajroning karajan lan kasabaraning Gusti Yesus Kristus, ana ing pulo kang aran Patmos, marga saka pangandikaning Allah lan marga saka paseksening Yesus Kristus. Aku kapenuhan dening Roh ing dina kagungané Gusti, lan krungu ana ing wingkingku swara banter, kaya swaraning kalasangka, kang ngandika, Aku iki Alfa lan Omega, kang wiwitan lan kang wekasan; lan, Apa kang kokdeleng, tulisen ing sajroning kitab, banjur kirimna marang pasamuwan pitu kang ana ing Asia; marang Efesus, lan marang Smirna, lan marang Pergamus, lan marang Tiatira, lan marang Sardis, lan marang Filadelfia, lan marang Laodikia. Wahyu 1:4–11.

Telung ayat kapisan saka Wahyu pasal siji nandhakake piweling pungkasan lan kepriyé piweling iku kasampekaké saka Allah marang manungsa. Uga kasebut menawa iku Wahyué Gusti Yesus Kristus, mula mènèhi pratandha béda antarané kitab Wahyu lan kitab Daniel. Sing siji iku sawijining ramalan, sing sijiné sawijining wahyu.

“Ing Wahyu kabèh kitab ing Kitab Suci padha ketemu lan pungkasané ana ing kéné. Ing kéné ana pepangkeping kitab Daniel. Sing siji iku ramalan; sing sijiné wahyu. Kitab sing wis disegel iku dudu Wahyu, nanging pérangan saka ramalan Daniel kang gegayutan karo dina-dina wekasan. Malaékat dhawuh, ‘Nanging kowé, hé Daniel, singidna tembung-tembung iku, lan segela kitab iku nganti tekan mangsa wekasan.’ Daniel 12:4.”
Kisah Para Rasul, 585.

Ana garis-garis wangsit ing kitab Wahyu sing kudu dimangertèni lan digandhèngaké, garis demi garis. Kabèh garis wangsit mau pungkasané tumuju ing kitab Wahyu, nanging kitab sing diségèl iku dudu kitab Wahyu, lan uga ora mung kitab Daniel sing diségèl, nanging sing diségèl ana ing kitab Daniel iku “bagéan saka pameca Daniel sing ana gegayutané karo dina-dina wekasan.”

“Pungkasaning jaman” saged dipunmangertosi ing pangertosan umum, nanging mangertosi punika minangka tembung ingkang kaembanan ilham, (lan satemene mekaten) nuntut kita ugi nitènani menapa ukara “pungkasaning jaman” punika kagandhèng kaliyan pralambang kenabian. “Pungkasaning jaman” punika satunggaling période tartamtu wonten ing sajarah kenabian ingkang dipunsengkuyung déning kathah garis bukti. Kawula ngarep-arep badhé nglairaken sajarah punika ing wekdal caket. Punika kanthi mirunggan inggih punika sajarah saking taun 1798 ngantos pungkasaning mangsa kasempatan. Satunggaling cara kanggé ngenali punika inggih menika bilih wonten ing pelayanan padaleman suci literal, wonten satunggal dinten ing salaminipun setaun ingkang nglambangaken pangadilan, lan punika Dinten Pangruwatan. Upacara literal punika nggambaraken punapa ingkang déning Sister White dipunsebat Dinten Pangruwatan anti-tipikal. Dinten Pangruwatan kenabian utawi rohaniah punika nglambangaken “pungkasaning jaman” saking mangsa kasempatan, punika nglambangaken période pangadilan pungkasan.

Pangantèn ing kitab Daniel sing kaséglèli iku ana loro pérangan. Ana sawijining pangantèn sing magepokan karo dina-dina pungkasan, sing diweruhi déning para Millerit, kang ngumumaké kabukane pangadilan. Pérangan Daniel iku dilambangaké déning sesanti ing Kali Ulai ing pasal woluh lan sanga. Pangantèn sijiné manèh sing kaséglèli ing Daniel ngumumaké panutupé pangadilan, lan pungkasané Adventisme, lan pungkasané Amerika Sarékat, lan pungkasané jagad. Sesanti iku dilambangaké déning Kali Hiddekel.

“Pepadhang kang ditampi déning Daniel saka Gusti Allah diparingaké mligi kanggo dina-dina pungkasan iki. Wahyu-wahyu kang didelengé ing pinggir Kali Ulai lan Kali Hiddekel, kali-kali agung ing tanah Shinar, saiki lagi lumaku tumuju panggenapané, lan sakehing prastawa kang wis dinubuataké iku bakal enggal kalakon.” Testimonies to Ministers, 112, 113.

Paningal Ulai kabikak segelé ing taun 1798 lan ngrembag papan suci Allah lan umat-Nya. Paningal Hiddekel kabikak segelé ing taun 1989 nalika, kaya kang katrangan ana ing Daniel pasal sewelas, ayat patang puluh, negara-negara kang makili tilas Uni Sovyèt disapu sirna déning kepausan lan Amérika Sarékat, lan ngrembag para mungsuhé umat Allah. Kaloroné paningal iku makarya kaya pitu pasamuwan lan pitu segel ing kitab Wahyu. Kang siji iku sajarah internalé pasamuwan lan kang sijiné manèh sajarah eksternalé pasamuwan, lan kaloroné lumaku sajroning sakabehé mangsa lan “muginipun kagungan” “wektu-wektu pungkasan punika.”

Nanging sanadyan kita dikandhani manawa kitab Wahyu iku dudu kitab kang kasegel, kita uga dikandhani manawa kitab iku kitab kang kasegel.

“Wahyu iku sawijining kitab kang kasegel, nanging uga sawijining kitab kang kabukak. Kitab iki nyathet prastawa-prastawa kang nggumunake sing bakal kalakon ing dina-dina wekasaning sajarah bumi iki. Piwulang-piwulang ing kitab iki cetha lan mesthi, dudu mistis lan ora bisa dingerteni. Ing sajroning kitab iki, garis wangsit kang padha kaya ing Daniel dijupuk maneh. Sawenèh wangsit wis diambali dening Allah, mula nuduhake manawa iku kudu diwènèhi wigati. Gusti ora mbaleni prakara-prakara kang ora gedhé wigatine.” Manuscript Releases, volume 9, 8.

Kitab Wahyu kapethak amarga pamedhar wangsit-wangsit ing Daniel uga kapethak, lan garis-garis pamedhar wangsit kang wus kapethak ing Daniel iku padha karo garis-garis kang kapanggih ing Wahyu. Kang kapethak sadurunge ing kitab Wahyu iku sawatara bagean saka Wahyu kang mligi ana gandhengané karo umaté Allah ing “wektu pungkasan.” Nalika Sister White nyerat pratelan iki, “pitu gludhug” nalika semana, yaiku nalika piyambakipun nyerat, isih kapethak, mula piyambakipun nyerat yèn “iku kitab kang kapethak.” Piyambakipun uga ngandika yèn kitab Daniel iku “kitab kang wis dipethak,” kanthi wangun wektu kapungkur. Tumrap piyambakipun, kitab iku wus kapethak ing taun 1798.

Apa sing kaségel bab pitu gludhug mau sajroning mangsané uripé, dudu mung prakara-prakara ing tembé kang diwakili déning pitu gludhug iku, nanging mligi yèn “pitu gludhug” mau nglambangaké yèn wiwitan Adventisme iku sajajar karo pungkasan Adventisme. “Pitu gludhug” iku mbabaraké paugeran kenabian kang paling wigati sing dibutuhaké kanggo mangertèni Wahyu Yesus Kristus, sarta uga mbabaraké salah siji sipat kodrat lan wataké Gusti Allah, yaiku yèn Panjenengané iku wiwitan lan pungkasaning samubarang. Ramalan mratandhani yèn ana pangrembakan kang kanthi sengaja tumrap kayektèn-kayektèn kang gegandhèngan karo kodrat lan wataké Gusti Allah.

Gusti Yesus, nalika dipralambangaké minangka “Singa saka taler Yehuda”, nglambangaké pakaryan kang Panjenengané tindakaké nalika Panjenengané ngumumaké kayektèn kanthi cara kang saya sethithik-sethithik lan sistematis lumantar sajarah. Panjenengané nyégel pangandika kenabian, nganti tekan titi mangsa nalika pangandika iku kudu dimangertèni. Panjenengané nyégel lan mbikak segel kayektèn kanggo ancas piwulang. Minangka Palmoni, Gusti Yesus iku Sang Pangaèng ingkang Ajaib, Sang Empuning mangsa kang ngendhalèkaké sajarah Panjenengané. Minangka Alfa lan Omega, Panjenengané iku, ing antarané prakara-prakara liyané, Sang Empuning basa. Minangka Singa saka taler Yehuda, Panjenengané iku piyambak kang nguwasani kapan kayektèn dicethakaké marang manungsa.

Ing Wahyu pasal siji, sawisé telung ayat kang kapisan, Ketuhanan dipratelakaké minangka telung Pribadi kang béda.

Yokanan marang pitu pasamuwan kang ana ing Asia: sih-rahmat lan katentreman mugèni kaparingaken marang kowe,

saka Panjenengane kang ana, kang wus ana, lan kang bakal rawuh;

lan saka pitu Roh sing ana ing ngarsané dhamparé;

Lan saka Gusti Yesus Kristus, kang dadi seksi kang setya, lan Putra pambarep saka antarane wong mati, lan Pangérané para ratu ing bumi. Wahyu 1:4, 5.

Pambuka kanggo kitab pungkasan ing Kitab Suci kanthi cetha ngaturaké salam marang pasamuwané Allah, kang ngenali Sang Rama, Sang Roh, lan Sang Putra. Panutuping Sabdané Allah mbalèni wiwitané, lan kanthi mangkono nekanaké wigatiné pangerten kang bener bab Ketuhanan. Bab iku katindakaké tumrap wong-wong kang bakal dadi wong Filadelfia lan nyawiji dadi satus patang puluh papat èwu. Wong-wong mau iku umat prajanjian pungkasan, kang wis dilambangaké sajroning sakabèhé garis sajarah prajanjian. Para seksi mau, saliyané kayektèn-kayektèn liyane, netepaké yèn Allah wis kanthi sethithik-sethithik ngupaya nambahi kawruh bab kodrat lan watakipun ing saindhenging sajarah kenabian.

Lambang kang paling agung ing Kitab Suci babagan kurangé kawruh manungsa marang Allah yaiku Firaun, kang makili Mesir, sawijining pralambang saka sakabèhé donya lan mulané sakèhé umat manungsa. Tenger dalan iku miwiti prosès mau ing wiwitaning Israel harfiah nalika Allah ngupaya ngandharaké asmane Panjenengané. Ing pungkasaning Israel harfiah, pasulayan bab asmané Allah diulang manèh. Ing pungkasaning Israel harfiah, Gusti Yésus nandhani sesambungané karo wong-wong Yahudi kanthi ngenali sajarahé Dawud lan nggunakaké “aturan panyebutan kapisan” kanggo makili pratelan pungkasan ngenani kablèndèran Laodikia wong-wong Yahudi. Wong-wong mau ora bisa mangertèni apa kang Panjenengané ngandika, awit wong-wong mau ora mangertèni aturan Alfa lan Omega, lan uga ora wanuh marang Alfa lan Omega kang jumeneng ana ing ngarepé wong-wong mau.

Ing wiwitaning Israel kasukman, pasulayan kang dilambangaké ana ing sajarahé Musa iku diparalèlaké. Nalika Adventisme lumaku ngliwati sajarah “jaman pungkasan,” akèh kesempatan kanggo mangertèni luwih jero bab Alfa lan Omega wis kaparingaké, kaya déné kang kadadéan tumrap Israel kuna. Bakal ana sawijining titik nalika ora bakal ana pitakon manèh ing pungkasaning Adventisme, kaya déné ana ing dina-dinané Kristus.

Mbalik maneh marang pethikan ing Wahyu pasal siji, kita ndeleng manawa sih-rahmat lan tentrem katimbalakaké saka Panjenengané kang ana, lan kang wis ana, lan kang bakal rawuh, sarta uga saka pitu Roh iku, lan uga saka Gusti Yesus. Ketuhanan kawejakké minangka Gusti Yesus, pitu Roh iku, lan Panjenengané kang ana, lan kang wis ana, lan kang bakal rawuh, mula maringi kita pangerten yèn Sang Rama iku kang nduwèni sipat-sipat kang kawejakké minangka Panjenengané kang ana, kang wis ana, lan kang bakal rawuh. Sipat-sipat iki nggambaraké hakekat Allah kang langgeng. Panjenengané tansah wus ana, lan ing ayat wolu lan sanga, sipat iku dhéwé kanthi cetha katetepaké marang Gusti Yesus.

Aku iki Alfa lan Omega, wiwitan lan wekasan, mangkono pangandikane Pangéran, kang ana, lan kang wus ana, lan kang bakal rawuh, Kang Mahakwasa. Aku, Yokanan, kang uga dadi sadulurmu lan mitra sapaguyubanmu ana ing kasangsaran, lan ana ing Kraton lan kasabarané Gusti Yésus Kristus, nalika iku ana ing pulo kang aran Patmos, marga saka pangandikané Allah lan marga saka paseksèné Yésus Kristus. Aku katuntun déning Roh ing dina Pangéran, lan krungu ana ing sandhingku swara sora, kaya swaraning

kalasangka, kang ngandika, Aku iki Alfa lan Omega, kang kawitan lan kang wekasan; lan, Apa kang kokdeleng, tulisen ana ing kitab, banjur kirimna marang pitung pasamuwan kang ana ing Asia; marang Éfesus, lan marang Smirna, lan marang Pérgamus, lan marang Tiyatira, lan marang Sardis, lan marang Filadélfia, lan marang Laodikia. Wahyu 1:8–11.

Wong-wong kang nduwèni Alkitab sing nulis tembung-tembungipun Gusti Yésus nganggo warna abang, padha mangerténi manawa ing ayat wolu lan sewelas, Gusti Yésus piyambak ingkang ngandika. Ing ayat-ayat punika Gusti Yésus netepaken bilih Panjenenganipun kagungan hakékat langgeng ingkang sami kados Sang Rama, nalika Panjenenganipun ngandharaken dhiri-Nipun minangka “the Lord, which is, and which was, and which is to come,” lan Gusti Yésus ugi nambahaken bilih Panjenenganipun punika “the Almighty.”

Prakara pisanan banget kang diucapaké déning Yesus ing wiwitan kitab Wahyu, kitab kang negesaké yèn iku iku Wahyuné Yesus Kristus, yaiku yèn Panjenengané iku Alfa lan Omega, yèn Panjenengané uga langgeng kaya Sang Rama, lan yèn Panjenengané uga Gusti Allah Kang Mahakwasa. Sipat-sipat kodrat ilahi iku dadi tembung-tembung kang pisanan banget ing kitab Wahyu saka Yesus. Sipat-sipat mau dadi sandhungan kang langsung tumrap wong Advent sing isih mbéla pandhangan asli bab Ketuhanan. Wong-wong mau pracaya yèn ana sawijining wektu nalika Sang Rama ngedalaké Putra-Né.

Pungkasaning kitab Wahyu cocog karo wiwitaning kitab Wahyu.

Rawhipun Kaping Kalih dumados sawisé gambaran bab Ketuhanan. Ing pasal kaping rong likur kita manggih yèn pungkasaning kitab punika sarujuk kaliyan wiwitaning kitab, lan ayat rolas saajar kaliyan ayat pitu ing pasal kapisan awit nyebataken Rawhipun Kaping Kalih.

Lan lah, Aku rawuh enggal; lan ganjaran-Ku ana bebarengan karo Aku, kanggo mbales marang saben wong miturut pakaryane. Aku iki Alfa lan Omega, wiwitan lan wekasan, kang kapisan lan kang pungkasan. Rahayu wong-wong kang netepi dhawuh-dhawuhe, supaya padha nduwèni hak tumrap wit kauripan, lan bisa lumebu liwat gapura-gapura menyang ing kutha. Amarga ing njaba ana asu-asu, para juru sihir, para laku jina, para wong matèni, para nyembah brahala, lan saben wong kang tresna sarta nindakaké goroh. Aku, Yésus, wis ngutus malaekat-Ku kanggo neksèni prakara-prakara iki marang kowé ana ing pasamuwan-pasamuwan. Aku iki oyod lan turunane Dawud, lintang enjang kang padhang sumorot. Lan Sang Roh lan sang manten putri padha ngandika: Mrenea. Lan wong kang krungu, muga ngandika: Mrenea. Lan wong kang ngelak, mrenea. Lan sapa waé kang karsa, muga njupuk banyu kauripan kanthi cuma-cuma. Wahyu 22:12–17.

Sawisé nyebut Bab Rawhipun Kaping Kalih, Gusti Yesus, kados ing Wahyu bab satunggal, negesaken dhiri-Nipun minangka Alfa lan Omega. Banjur Panjenenganipun nambahaken pambéda antawisipun para wong ingkang badhé mireng lan para wong ingkang boten badhé mireng punapa ingkang dipunandikaaken déning Sang Roh dhateng pasamuwan-pasamuwan. Panjenenganipun ngrujuk dhateng proses panyampéyan pawartos

ingkang kagambaraken ing ayat satunggal dumugi tigang ing bab satunggal, kanthi negesaken bilih Panjenenganipun ngutus Gabriel kanthi pesen punika dhateng Yokanan.

Banjur Panjenengané bali marang pratelan pungkasan sing tau Panjenengané ngandharaké marang para Ahli Torèt lan wong-wong Farisi ing pungkasaning Israèl kuna. Panjenengané ngiket bebarengan kaloroné pungkasan Israèl kang harfiah lan Israèl kang rohaniah, kanthi mangsuli ing Kitab Wahyu kanggo wong-wong ing “jaman wekasan” apa sing wong-wong Yahudi ing “jaman wekasan”é dhéwé ora bisa mangertèni. Panjenengané ngandika yèn Panjenengané iku oyot (wiwitan) lan turun-tumurunipun Dawud (pungkasan). Bab Dawud lan Gustinipun iku pratelan pungkasan sing diucapaké déning Gusti Yésus marang wong-wong Yahudi kang seneng padudon, lan bab iku dadi pralambang tumrap pangandika pungkasan kanggo wong-wong ing jaman wekasan sing, miturut pesen marang pasamuwan Filadelfia, ngakoni awaké minangka wong Yahudi, nanging satemené dudu.

Lah, Aku bakal ndadèkaké wong-wong saka pasamuwané Sétan, kang padha ngaku yèn dhèwèké iku wong Yahudi, nanging satemené dudu, malah padha goroh; lah, Aku bakal ndadèkaké wong-wong mau teka lan sujud ana ing ngarepé sikilmu, lan padha ngerti yèn Aku wis ngasihi kowé. Awit kowé wis netepi pangandikaning kasabaranku, Aku uga bakal ngreksa kowé saka jam panggodha, kang bakal tumeka marang saindenging jagad, kanggo nyoba wong-wong kang manggon ana ing bumi. Wahyu 3:9, 10.

Wong-wong sing sujud nyembah ana ing sikilé para suci iku yaiku para Adventis Laodikia sing wis dimuntahaké metu saka cangkemé Gusti.

“Kowé ngira yèn wong-wong kang padha nyembah ana ing ngarsaning sikilé para suci, (Wahyu 3:9), pungkasane bakal kapitulungan slamet. Ing kéné aku kudu beda panemu karo kowé; awit Allah nduduhaké marang aku yèn golongan iki iku Adventis kang ngakoni pracaya, nanging banjur murtad, lan ‘nyalib Putraning Allah manèh kanggo awaké dhéwé, lan ndadèkaké Panjenengané kaisin-isini ana ing ngarepé umum.’ Lan ing ‘wektu panggodha,’ kang isih bakal tumeka, kanggo mbabar watak sejatiné saben wong, wong-wong mau bakal ngerti yèn wong-wong mau wis ilang kanggo selawas-lawasé; lan katinindhah déning kasangsaraning roh, wong-wong mau bakal sujud ana ing ngarsaning sikilé para suci.” Word to the Little Flock, 12.

Miturut Kitab Suci lan Roh Ramalan, wong-wong sing nyembah ana ing sikilé para suci iku kalebu anggota pasamuwaning Iblis. Wong-wong mau ngakoni yèn dhèwèké iku wong Yahudi, nanging sajatiné dudu. Para Adventis kang mursid lagi disapa ing pasamuwan Filadelfia. Satus patang puluh papat éwu iku wong-wong Filadelfia, lan wong-wong Yahudi kang kandha yèn dhèwèké iku mangkono, nanging dudu—iku wong-wong Laodikia. Ana rong golongan umat setya ing “dina-dina pungkasan,” yaiku satus patang puluh papat éwu lan wong-wong sing dadi martir. Saka pitu pasamuwan iku mung ana loro sing ora kacathet nampa panyaruwe. Sing siji yaiku Filadelfia, nglambangaké wong-wong kang ora tau ngalami pati, lan sijiné manèh yaiku Smirna, kang nglambangaké para martir kang setya. Para martir lan wong-wong kang ora mati, yaiku Smirna lan Filadelfia, dadi siji-sijiné pasamuwan saka pitu iku sing ora kagandhèngi paukuman ing pawarta kang diparingaké

marang wong-wong mau. Nanging, loro-loroné pasamuwan iku kudu ngadhepi wong-wong sing ngakoni yèn dhèwèké iku wong Yahudi, nanging dudu. Mangkono iku, awit kabèh mau kalebu anggota pasamuwan sing padha ing “dina-dina pungkasan” kang ngadhepi kaanan sing padha, golongan siji wus katetepaké kanggo mènèhi paseksi lumantar getihé dhéwé, dilambangaké déning Musa ana ing Gunung Pangowahan Rupa, lan golongan sijiné manèh dilambangaké déning Élia kang ora tau mati.

Lan marang malaékat pasamuwan ing Smyrna tulisen mangkéné: Mangkéné pangandikané Panjenengané kang wiwitan lan kang wekasan, kang wus séda, nanging saiki gesang; Aku pirsia pakaryanmu, kasangsaranmu, lan kasangsaraning mlaratmu, (nanging kowé iku sugih) lan Aku pirsia pitenahé wong-wong kang padha ngakoni awaké minangka wong Yahudi, nanging satemené dudu, malah dadi pasamuwanané Iblis. Aja wedi marang samubarang kang bakal kok alami: lah, Iblis bakal nglebokaké sapérangan saka antaramu menyang pakunjaran, supaya kowé padha katiti-priksa; lan kowé bakal nandhang kasangsaran sepuluh dina: setyaa nganti tekan pati, lan Aku bakal maringi kowé makuthaing kauripan. Wahyu 2:8–10.

Nalika Gusti Yesus njlentrehake kahanan kang nggegirisi saka pasamuwan ing Smyrna, Panjenengane mung ngaturake siji pangandika kang becik nalika ngandika, “nanging kowé sugih,” mangkono Panjenengane mbedakake wong-wong mau karo para anggota pasamuwané Iblis kang ora sugih. Wong-wong ing Wahyu kang ngaku Adventis lan rumangsa yèn padha sugih, nanging satemene ora, yaiku wong-wong Yahudi kang kandha yèn padha wong Yahudi, nanging dudu—awit padha iku Adventis Dina Kaping Pitu Laodikia.

Ing pambukaning Kitab Wahyu, Ketuhanan kaatur minangka telung pribadi, lan ing pungkasaning Kitab Wahyu Gusti Yesus lan Sang Roh kasebut kanthi langsung, nanging dudu Sang Rama. Nanging prakara punika boten dados prelu, awit asas “baris demi baris” kang digandhengake kaliyan prinsip bilih ingkang wiwitan nggambarake ingkang pungkasan, nuntut supados Sang Rama dipunakeni wonten ing ayat-ayat pungkasan Kitab Wahyu, awit Panjenenganipun sampun kaidentifikasi wonten ing ngriku ing ayat-ayat wiwitan. Prakawis punika boten beda kaliyan Injil Yohanes pasal satunggal, ing pundi Yohanes boten kanthi langsung ngidentifikasi Sang Roh, nanging Sang Roh dipunmangertosi wonten ing ngriku, awit Sang Roh sampun wonten ing wekdal kapisan tetembungan “ing wiwitan” katuliské. Paseksen Injil Yohanes ing pasal satunggal kawiwitan kanthi ukara ingkang sami, yaiku “ing wiwitan.”

“Wiwitan” iku sawijining pralambang kenabian lan kudu dititeni miturut paugeran kenabian, kalebu baris ing dhuwuré baris. Wiwitané Musa, yaiku wiwitané Injilé Yokanan, yaiku wiwitané kitab Wahyu, lan iku uga pungkasane Wahyu. Saka papat garis mau, kaping pindho kateluné pribadi saka trio swarga kaidentifikasi; lan ing siji garis (Injilé Yokanan) Roh bisa uga ora kasebut, lan ing garis kaping papat Sang Rama ora kasebut, nanging manawa digandhengaké bebarengan, kateluné Pribadi Ilahi kawewakili ana ing kabèh papat garis.

Kristus rawuh kanggo ndadosaken Sang Rama kawuningana, lan Roh Suci rawuh kanggo ndadosaken Sang Putra kawuningana. Katigangipun sampun nindakaken kurban langgeng. Sang Rama mekaten ashipun dhateng donya saengga Panjenenganipun maringaken Gusti Yesus; Gusti Yesus mekaten ashipun dhateng donya saengga Panjenenganipun sarujuk ngasta ing dhiri-Nipun piyambak, salawas-lawase, dagingipun para titah ingkang sampun Panjenenganipun ciptakaken. Panyukmaning peparang kados pundi ingkang dipratelakaken wonten ing tumindakipun Sang Juru Cipta ingkang milih dados pérangan saking titah-Nipun piyambak? Pribadi kaping tiga saking Kaallahan maringaken Sarira-Nipun piyambak, awit Panjenenganipun sampun nampi kalenggahan gesang wonten ing salebeting titah ingkang sinebat manungsa—sadangunipun kalanggengan.

Mbokmenawa marga saka iki Roh Suci bola-bali digandhèngaké karo pralambang-pralambangé umat Allah. Panjenengané iku Pribadi ing Kaallahan kang pinesthi tetep nunggil karo titah manungsa. Mulané, pralambang-pralambang Roh Suci ing Kitab Suci luwih kerep tinimbang ora diwedharaké lumantar sawijining pralambang kang bebarengan nggambaraké Roh Suci utawa manungsa. Ing wiwitan Roh obah ana ing sadhuwuring banyu.

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “Banyu kang kokdeleng iku, ing papan sundel iku lenggah, iku para bangsa, lan wong akèh, lan para nagara, lan manéka basa.” Wahyu 17:15.

Mung siji-sijiné piranti ing pasucèn sing didegaké déning Musa sing ora nduwèni pola kang rininci kanthi mligi kanggo ditututi déning para penggarap, yaiku kaki dian pitung cagak. Kaki dian iku nggambaraké gabungan kamanungsan karo kaallahan. Awit saka iku, rancangan kaki dian iku dadi siji-sijiné barang ing pasucèn sing diparengaké supaya manungsa mèlu nyumbangaké pérangané. Pitung kaki dian ing antarané kang dilakoni lumampah déning Kristus iku diarani minangka pitung pasamuwan, nanging kaki dian iku diparingi bahan bakar lenga, kang nggambaraké Roh Suci, lan sumbu-sumbu lilin kang nyengkuyung nyalané geni supaya madhangi iku digawé saka sandhangan linen putih para imam kang wis dienggo, kang nggambaraké kabeneran Kristus kang sumunar minangka pepadhanging jagad. Umaté Allah iku pepadhanging jagad, nanging pepadhang iku mung bisa murub déning lenga Roh Suci. Roh Suci asring digandhèngaké karo manungsa ing katrangan ngenani Panjenengané ing Kitab Suci.

Lan saka dhampar iku metu kilat-kilat lan swara gludhug sarta swara-swara; lan ana pitu damar geni murub ana ing ngarsaning dhampar, yaiku pitu Rohing Allah. Wahyu 4:5.

Pitu damar ing kéné dipratélakaké minangka “pitu Rohing Allah,” nanging kita dipunandharaké yèn pitu kaki dian iku pitu pasamuwan.

Rahasia bab pitu lintang kang sira deleng ana ing astaningSun tengen, lan pitu kaki dian emas. Pitu lintang iku para malaékaté pitu pasamuwan; lan pitu kaki dian kang sira deleng iku pitu pasamuwan. Wahyu 1:20.

Pitung kaki dian iku sarujuk minangka pitu Roh lan uga pasamuwané Gusti Allah.

Lan aku mirsani, lah, ana ing tengahing dhampar lan ing tengahing papat makhluk mau, lan ing tengahing para pinituwa, ngadeg ana Cempen kaya kang wus dipatèni, gadhah pitu sungu lan pitu mripat, yaiku pitu Rohing Allah kang kautus menyang saindenging bumi. Wahyu 5:6.

Pitung sungu lan pitung mripat iku uga Roh Suci sing kautus menyang saindenging bumi, lan nalika dipunbaptis, sawijining tiyang Kristen kautus menyang saindenging bumi, awit piyambakipun dipunbaptis ing asmaning Sang Rama, Sang Putra, lan Roh Suci. Ing pangestunipun berkah ingkang kaandharaken tumrap para martir ing mangsa krisis angger-angger dina Minggu, lan tumrap sadaya tiyang ingkang pejah sajroning iman wonten ing Israèl rohaniah modhèren wiwit taun 1844, Roh piyambak ingkang maringi pujian pungkasan tumrap panguburanipun nalika Panjenenganipun ngandika, “Inggih,” “supados sami ngaso saking kasangsaranipun,” awit Panjenenganipun wonten bebarengan kaliyan piyambakipun sajrone kasangsaranipun ngantos dumugi wekasan nalika sami masrahaken nyawanipun.

Lan aku krungu swara saka swarga ngandika marang aku, Tulisen, Begja wong-wong mati kang padha séda ana ing Gusti wiwit sapréné: Inggih, pangandikané Sang Roh, supaya padha ngaso saka sakehing rekasané; lan pakaryané padha ndhèrèk marang wong-wong mau. Wahyu 14:13.

Nalika nimbang pungkasan lan wiwitaning kitab Wahyu, wiwitaning Kitab Suci, lan wiwitan Injil Yohanes, kita manggih manawa katelu Pribadi ing Kadewatan kawejahi ana ing kono, sanadyan Sang Rama ana ing kono adhedhasar pangetrapan baris ing dhuwuring baris. Sang Putra ana ing kono kanthi ngenali Sarirané piyambak minangka Alfa lan Omega.

Yèn kita ngakoni yèn panggabungan kamanungsan karo kaluhuran kaallahan iku minangka panggabungan Roh Suci karo manungsa, mula kita banjur bisa mangertèni apa sebabé pralambang-pralambang Roh Suci digandhèngaké bebarengan karo pralambang-pralambang kamanungsan. Kanthi pandhangan iki ana ing pangangen-angen, kita bali marang loro “ing wiwitan-wiwitan” sing wis asring banget kita rembug.

Ing wiwitaning mula Gusti Allah nitahaké langit lan bumi. Dene bumi durung kawangun lan isih suwung; lan pepeteng ana ing sadhuwuring samodra kang jeru. Lan Rohing Allah nglayang ana ing sadhuwuring banyu. Banjur Gusti Allah ngandika: “Dadia pepadhang”; lan pepadhang iku dadi. Lan Gusti Allah mirsani pepadhang iku, yèn iku becik; lan Gusti Allah misahaké pepadhang saka pepeteng. Purwaning Dumadi 1:1–4.

Ing wiwitan ana Sang Sabda, lan Sang Sabda nunggil karo Gusti Allah, lan Sang Sabda iku Gusti Allah. Panjenengane iku wiwit mula nunggil karo Gusti Allah. Samubarang kabeh katitahake dening Panjenengane; lan tanpa Panjenengane ora ana apa-apa kang katitahake saka sakehing kang wis katitahake. Ana urip ana ing Panjenengane; lan urip iku pepadhanging manungsa. Lan pepadhang iku madhangi ing pepeteng; nanging pepeteng ora nyekel marang iku. Yokanan 1:1–5.

Kanthi nggunakaké loro seksi iki bab “ing wiwitan;” Allah Sang Sabda, kang nitahaké samubarang kabèh, uga masrahaké nyawané, awit “ing Panjenengané ana urip,” lan uripé iku dadi “pepadhang” tumrap manungsa. “Pepadhang”-é manungsa kang kacipta yaiku kabenerané Sang Nitahaké. Kabenerané Sang Nitahaké iku sumbu ing lilin-lilin ing pasucèn.

Lan marang dheweke diparingaké supaya ngagem mori alus, resik lan putih: awit mori alus iku kabenerané para suci. Wahyu 19:18.

Lenga kang marakaké sumbu iku nggambarake pakaryané Roh Suci ing uripé wong pracaya. Ing wiwitan bumi peteng lan ora ana pepadhang. Banjur Gusti Yesus masrahaké nyawané, yaiku urip kang ana ing Panjenengané, supaya ana pepadhang tumrap manungsa.

Lan sakehé wong kang manggon ana ing bumi bakal padha nyembah marang dheweke, yaiku wong-wong kang jenengé ora katulis ana ing kitab kauripan kagungané Sang Cempé, kang wis dipatèni wiwit madegé jagad. Wahyu 13:8.

Nalika Gusti Yesus milih dados kurban tumrap manungsa, Panjenenganipun masrahaken nyawanipun supados manungsa gadhah pepadhang. Kados dene wonten ing kalih pethikan punika, saben pepadhang dipunwènèhaké, pepadhang punika ngasilaken kalih golongan para panyembah kados ingkang dipunlambangaken déning pepadhang lan pepeteng, para putraning rina utawi para putraning wengi.

Nanging kowé, para sadulur, ora manggon ana ing pepeteng, supaya dina iku nyandhak kowé kaya maling. Kowé kabèh iku para putraning pepadhang lan para putraning raina: kita dudu kagunganing wengi, utawa kagunganing pepeteng. 1 Tesalonika 5:4, 5.

Nalika kita mangertosi sesambetan langgeng ingkang raket antawisipun Roh Suci kaliyan para putraning pepadhang, kita saged mangertos punapa pralambangipun para putraning Allah lan Roh Suci punika gegandhenganipun mekaten raket. Ing pérangan pungkasan Kitab Wahyu, kita nyumurupi Gusti Yesus minangka Alfa lan Omega, kita nyumurupi Sang Rama lumantar tetrapan “baris ing nginggiling baris”, lan Roh Suci saweg maringi pralambang pungkasan tumrap Sariranipun piyambak, awit para tiyang suci ing jaman rumiyin sami ngandika kados dene kasurung déning Roh Suci. Pangandikanipun ingkang kapisan bab Sariranipun piyambak wonten ing Purwaning Dumadi mratelakaken bilih Panjenenganipun obah ing nginggiling toya, utawi obah ing nginggiling manungsa, lan rujukanipun ingkang pungkasan tumrap Sariranipun piyambak inggih punika kados makaten.

Lan Sang Roh lan pangantèn putri padha ngandika, Padha mrenea. Lan sapa kang krungu, muga-muga ngucap, Padha mrenea. Lan sapa kang ngelak, muga-muga mrenea. Lan sapa waé kang gelem, muga-muga ngunjuk banyu panguripan kanthi cuma-cuma. Wahyu 22:17.

Saka wiwitan nganti pungkasan, Roh Suci dipunidentifikasi gegayutan kaliyan manungsa, awit para putra ingkang kagolong ing pepadhang punika nglambangaken gabungan kaallahan lan kamanungsan. Paulus, kados dene Yesaya, netepaken bilih manungsa punika pambuluh, lan pedamaran-pedamaran wonten ing papan suci punika gadhah pambuluh

papan kangge nepangaken sumbu, lan lenga tumurun dhateng pambuluh-pambuluh punika kangge nyukupi bahan bakar ingkang prelu supados pepadhang, inggih punika kabeneranipun Kristus, saged kawedhar. Kita punika pambuluh-pambuluhipun Roh Suci, Pribadi kaping tiga saking Kaallahan, kados dene dipunidentifikasi wiwit saking wiwitan dumugi pungkasaning Sabdanipun Allah, lan ugi kanthi cetha sanget dipunidentifikasi wonten ing tulisan-tulisan Rohing Ramalan.

Ing piwucal malaékat kapindho sing kawujud ing wiwitan Adventisme lan ing pungkasan, ana loro piwucal kang béda cetha; siji kanggo pasamuwan lan siji kanggo jagad.